

*Pınar
Kür*

Cinayet Fakültesi

PINAR KÜR
CİNAYET
FAKÜLTESİ

Can aędaş

Cinayet Fakóltesi, Pınar Kúr

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Túm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-6. basım: Everest Yayınları, 2006-2009

Can Yayınları'nda 7. Basım: 2017

8. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 8. baskısı 1 000 adet yapılmıőtır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sırma Kóksal

Düzelti: Tuęba Eriő, Burçak Baőpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Őti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriő Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-3494-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PINAR KÜR
CİNAYET
FAKÜLTESİ

ROMAN

♥can

Pınar Kür'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Akışı Olmayan Sular, 1983

Bir Deli Ağaç, 1984

Asılacak Kadın, 1985

Küçük Oyuncu, 1985

Yarın Yarın, 1985

Bitmeyen Aşk, 1986

Bir Cinayet Romanı, 1989

Sonuncu Sonbahar, 1992

Aşkın Sonu Cinayettir (Mine Söğüt'le birlikte), 2016

Sadık Bey, 2016

Hayalet Hikâyeleri, 2017

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. On üç yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

Şimdi ben katil miyim? Onu gerçekten öldürdüm mü, yoksa öldürdüğüm hayaline mi kapılıyorum? Oyunu bozdum mu? Yoksa hâlâ oyunun bir parçası mıyım? Oyun, başka bir denizin kıyısındaki o eski bahçede başlamış ve bitmiş olabilir mi? Ben mi onun hayaliydim, yoksa o mu benim hayalim? O ölmeden kendi gerçekliğime kavuşabilir miyim? Onu öldürmediysem, bundan böyle nasıl yaşayacağım? Öldürdüysem, bundan böyle yaşamaya hakkım var mı?

Denizin üstündeki balkonumda oturmuş, viskimi yudumluyorum. Bana benden başka biri baksa, her zamanki tembel sükûnetimi koruduğumu sanır. Oysa sonsuz bir boşluk içinde dönüp duruyorum. Bir uzay gemisinden fırlatılmış gibiyim. Ne tarafa uçacağıma ben değil elementler karar verecek. Böylesi bir boşluk, bomboşluk, tamamıyla boşalmışlık duygusuna ömrümde hiç düşmedim. Tutunacak dalı olmayanlardan değildim. Şimdiyse... Hayatımın kontrolünü yeniden elime geçirme olasılığım var mı? En başa dönsen? Başlangıç tam olarak neresi? Olayların olmadığı, olacaklarını bilmediğim bir tarihe dönsen? Hikâyemi kendi kendime bir kez anlatsam bu boşluğu doldurabilecek bir şeyler bulabilir miyim? Yoksa daha kötü mü kararır dünyam? Daha derin

karanlıklara mı yuvarlanırım? Olanları yazmak beni içine düştüğüm boşluktan kurtarır mı, yoksa daha beter bunalımlara mı sürükler? Her şeye rağmen gene de yazıya tutunabilir miyim?

Nereden başlasam? Gözlerimi karanlığa değil de aydınlığa açtığım günler ne kadar gerilerde kaldı?

Nereden başlasam? Bir hikâyenin bittiği yerden, ölümden kurtulup yeni bir hayata adım attığım yerden, o hayatın beni ister istemez bir kez daha ölümün kıyısına getireceğini bilmediğim yerden, keyfimce yaşayacağı mı sandığım, olacakları bilmediğim yerden... Sanki bir varmış bir yokmuş ve ben hâlâ o eski Emin'mişim gibi...

Yıllar önce büyük emekler vererek yazdığım(ı sandığım ama galiba karımın kaleme aldığı) bir romanın sonunda Boğaz'ın serin sularını boylayarak öldüğüme inanan okurlar ne acıdır ki beni pek çabuk unuttular. Gazetelerde çıkmayan ilanlara bakılırsa üç gün bile yasımı tutan olmamış. Oysa kitabın sonunda kimin öldüğü kesin bir açıklığa kavuşmamıştı. Beyazlı kadınla giriştiğimiz (girişmiş olabileceğimiz) gövdesel mücadeleyi kimin kazandığı, kimin sulara gömülüp akıntıya kapılarak aramızdan ayrıldığı (ayrılmış olabileceği) belirtilmemişti. Ne yazık ki bu konuda en ufak bir merak beyan edilmedi, en ufak bir tartışma çıkmadı. Filanca mankenin en son şununla mı yoksa bununla mı görüldüğü hususuna sayfalar ayıran ciddi gazeteler olsun, daha ciddi televizyon programları olsun, Kandilli kıyısında denize gömülen bir ya da iki vatandaşa yer vermediler. Tabii kim takar kendi halinde bir matematik profesörünün ya da ününü kaybetmekte olan bir yazarın olası ölümünü? Hadi ben neyse ne de, ünlü bir yazarın on yıl boyunca bir satır yayımlamaması bile dikkat çekmedi, bu kadın öldü mü kaldı mı diye sormak kimsenin aklına gelmedi, iyi mi?

İyi. Çünkü hayatımı sessiz sedasız sürdürme fırsatını buldum. Şüpheli bir ölümün kurbanı olarak dillere düşmedim. Kazara ya da bilerek karısını denize düşüren bir adam olarak polis tarafından aranmadım. Kitabı okuyan unuttu, okumayana hiçbir şey olmadı. İstedğim gibi inzivaya çekilme olanağını buldum. Ama daha önce biraz gezdim tozdum, gençliğimde yapmaya üşendiğim bazı şeylerin tadını çıkarmayı öğrendim. Öğrenmenin yaşı yoktur, diyen her kimse ne kadar doğru söylemiş. Bir vakitler ömrümde canımın istemediği hiçbir şeyi yapmamış olmakla övünmüştüm. Derken en beklenmedik sırada hayatıma dalan bir kadın beni yapmak istemediğim pek çok şeye zorladı. Gerçek özgürlüğe ancak ondan kurtulduktan sonra kavuştuğumu anlıyorum şimdi. Ondan önce özgürdüysem, değerini bilememişim. Gerçek yaşama elimden sonra, onun uydurduğu bir kişi olmaktan kurtulduğum anda adım attım.

Üniversiteden emekliliğimi istedim. Kandilli'deki yalıtı bugün bile astronomik sayılacak bir fiyata sattım. Kara para sahiplerinin bu paraları emlak ve antika satın alarak aklamayı yeni yeni akıl ettikleri dönemin tam başlangıcına denk geldi bu satış. Anladığım kadarıyla, zamanla fiyatlar (reel olarak) düştü, çünkü adamlar, işlerini zorbalıkla halletmeye başladılar. Yani şanslıyım ya, Türk mafyasının bile "masumiyet çağı"na rast gelmişim. Aldığım meblağı açıklayacak değilim, çünkü tabii ki tapuda çok daha düşük gösterdik. Eski evimin yeni sahibinin önerisine uyarak parayı olduğu gibi İsviçre'de şifreli bir hesaba yatırdım. Emirgân'ı satmadım, hâlâ mülkiyetimde ve hâlâ oradan aldığım inanılmaz kiralara harcamayarak yaşıyorum. Ayrıca, arada İstanbul'a gittiğimde bir *pied-à-terre*'im olması gerekiyor.

Evet, İstanbul'u terk ettim. Son zamanlara kadar ancak çok uzun süreli aralıklarla gidiyordum oraya. Önce

“genişletilmiş” bir dünya seyahatine çıktım ama programıma Avrupa ve ABD’yi katmadım. Afrika, Uzakdoğu, Güney Amerika ve hatta Avusturalya ve Yeni Zelanda, sonra haritalarda yer almayan bir sürü ada... Parayı bastırınca öyle turlar buluyorsunuz ki, aklınız şaşar. Oralarda karşılaştığınız doğa harikaları, çeşit çeşit yabancı hayvanlar, garip garip âdetleri olan yerliler, onları görmek için yollara düşen dünya zenginleri kadar şaşırtıcı olmayabiliyorlar kimi kez. Bu geziler sırasında beni vaktiyle oyalayan matematik problemlerden, teoremlerden, denklemlerden olsun, cinayet çözümlerinden olsun çok uzaklaştım, hayatla iç içe girdim sanki... ya da... belki hayata maruz kaldım. Johannesburg ile Cape Town arasındaki lüks (ultra ultra lüks) bir tren yolculuğunda tanıştığım bir kontes vardı ki... neyse, burada anlatmaya gerek yok, yolculuk süresiyle sınırlı, geçici bir ilişkiydi ve günümüzde pek çok kişinin kendini “kontes” olarak yutturabildiğine şahit oluyoruz. Bu güzel ve pahalı ilişkinin hayatıma yaptığı en önemli etki ise, içimde yeniden yurduma dönme isteğini uyandırmasıdır.

Yurduma döndüm ama İstanbul’da fazla kalmadım. Dünyayı dolaşmaya harcadığım zaman ve paranın pek azının, doğup büyüdüğüm bu ülkeyi tanımaya yeteceğini düşündüm. İlk iş Güney kıyılarına inmedim herkes gibi. Karadeniz’e, Güneydoğu’ya falan da baktım, ama sonunda Ege kıyısında karar laldım. Ege kıyıları var ya, boşuna bütün bir mitolojiye kaynaklık etmemiş.

Eskiden zenginliğiyle ün salmış, gerçekten müthiş olarak nitelenebilecek doğası ve güzelliği pek dillere düşmediğinden, Ege’nin birtakım başka kasabaları gibi aşırı turistikleşmemiş, sakin sayılabilecek bir yer burası. Yazları bile, iki ay dışında kalabalık olmaz ve zaten benim kalabalıkların gittiği yerlerde işim olmaz. Deniz kıyısında, kocaman bir bahçe içinde, on dokuzuncu yüzyılın

sonlarından kalma bir taş ev aldım. Hiçbir masraftan kaçınmayarak işin erbabı bir mimara, aslına uygun olarak restore ettirdim, içine ise alışık olduğum her türlü lüksün bir fazlasını koydurttum. Yani ölmeden cennete geldim gibi bir şey. Beş yıla yakın süredir burada yaşıyorum ve hayatımdan çok memnunum. Zamanla yerel sosyeteyle ilişkiler bile geliştirdim, daha doğrusu onlar benimle ilişki kurdular. Yılın belirli aylarını yurtdışında, birkaç ayını da İstanbul'da geçiren, ama hem varlıklarının kökeni burada olduğu için hem de gençliklerini burada yaşadıkları için dönüp dolaşıp buraya sığınan kişiler bunlar. Aralarına yabancı sokmazlar kolay kolay. Beni benimsemeleri, hatta üst üste "garden partiler"e (evet, buralarda hâlâ kullanılıyor bu terim), yat gezintilerine falan çağırarak bir ölçüde üstüme düşmeleri, eğlencelerine renk katmak amacından çok (beni kim renkli biri olarak niteleyebilir?) onlarla yakınlaşma konusunda en ufak bir çaba göstermemiş olmamdan, onlarınkinin altında kalmayan ve belki de aşan zenginliğimden (yalıyı restore ederken döktüğüm para kimsenin gözünden kaçmamıştır) kaynaklanıyor olabilir. Bir de tabii, işin içinde Narin Hanım olmasaydı, bu türlü bir yakınlaşma hiçbir zaman gerçekleşmezdi. Yani ben davetlere icabet etmezdim.

Narin, şimdiye kadar hayatımı paylaştığım hırçın kadınlardan o kadar farklı ki, bana az biraz annemi hatırlatmasa onu tamamen kafadan uydurduğuma inanacağım. Annem de onun gibi yumuşacık ama hemen her konuda becerikli bir kadındı. Problem çıkartmayan, tersine her türlü problemi mucizevî bir kolaylıkla halleden bir kadın... Sofrası her zaman hazır, evi her zaman düzenli, kocası ve çocukları her zaman tertemiz ve şikâyet-siz bir kadın... Evdeki hayatı her zaman herkesin istediği biçimde ayarlayan ama hiç de ezik, boynu bükük olma-

yan, kocaman kocaman kahkahalar koyveren, oyunlar oynayan bir kadın... Yani annemden söz ediyorum burada. Narin'in bütün bu hususlarda ona birebir benzediğini iddia etmiyorum. Bir kere çoluk çocuk sahibi değil, anladığım kadarıyla hiç evlenmemiş. Evine birkaç kez konuk olarak gittim. Tabii ki her şey kusursuzdu, ama günlük yaşamında ne kadar özenli olduğunu bilecek konumda değilim. Bana annemi hatırlatan onun havası; yumuşak, iddiasız ve sevecen bakışları, hiç alaycı olmayan rahat kahkahası. Görünüş olarak da hiç benzemiyorlar birbirlerine. Narin sarışın, mavi gözlü, boylu bir kadın. Annem gibi yuvarlacık değil. Ama öyle içten, öyle çingiraklı bir kahkahası var ki... Onunla karşılaşmamız tamamen tesadüf müydü, yoksa devamlı gittiğim yerleri kollayarak, bir plan çerçevesinde mi karşıma çıktı, bilemiyorum. Ahir ömrümde kendimi pek bir matah olarak görmeye başladığımdan değil bu kuşku. Eski (romancı) karımın en gündelik olayları bile en ince ayrıntısına kadar planlama alışkanlığını geç de olsa öğrendiğimde yaşadığım şoku hayatta bir daha yaşamamak konusunda o kadar kararlıyım ki, artık her türlü insani ilişkiye şüpheyle yaklaşıyorum.

Buradaki yaşamım romancı Akın Erkan'ın hayatıma dalmasından önceki kadar ama çok daha farklı biçimde monoton. Deneme eleme usulüyle belirlediğim birkaç lokanta var. İkisine öğle yemeklerinde, ötekilere akşamları gidiyorum haftada birkaç kez. Hafta sonlarında, kışın bile, evden çıkmamaya dikkat ediyorum. Giritli babaannesinden öğrendiği leziz yemekleri büyük bir ustalıkla hazırlayan, çok yetenekli bir aşçım var. Yalnız yaşayan dul bir kadın Emine Hanım, ama bahçedeki, her türlü *konforu haiz* müştemilata taşınmayı, "Bu halkın işi gücü yok, kim bilir ne masallar uydururlar," diyerek red-

detti. Neyse ki, sırf sofrayı kurmak (ki onu da çok iyi yapmayı öğrendi) için olsun her gün gelir. Karnımı doyurmak için lokantalara gitmem gerekmiyor açıkçası ama sürekli evde oturmanın sağlığıma zararlı olacağını düşünüyorum. Sabahları çıktığım iki kahve de var; biri evime yakın, öteki yarım saatlik uzaklıkta. İkisine de yürüyerek gidiyorum. İyi idman oluyor. Bu yaştan sonra yeniden şişmanlamak istemiyorum. Gerçi dönüşte şoförüm Hasan'ı telefonla çağırdığım ya da taksiye bindiğim oluyor. Çok da zorlanmamak lazım.

Neyse, uzatmayalım, Narin Hanım öğle yemeği için gittiğim lokantalardan birinde çıktı karşıma. Sonbaharın son günleriydi ama havada bir ilkbahar tadı, kokusu vardı. Dışarda ama bahçenin dibinde, kapalı salona yakın bir yerde oturuyordum her zamanki gibi. Küçük bir bahçedir kasabanın öteki lokantalarına kıyasla, üstelik tamamen dolu olduğunu hiç hatırlamıyorum. O gün birkaç masada daha insanlar vardı. Girerken şöyle bir bakmış, hiçbirine dikkat etmemiştim her zamanki gibi. Derken, insan bakmasa da fark eder ya, benden en uzaktaki masada oturanların gözlerini bana diktilerini hissettim. Toplum içinde tanınan biri olmadığımı göre, şahsen tanıdığım birileri olabilir düşüncesiyle, ben de gözlerimi onlardan yana çevirdim. İki kadın, iki erkek... Pek genç değillerdi galiba, öğle sonrası ışığında çok iyi ayırt etmem mümkün değildi, ama benden gençtiler sanıyorum. Hiçbirini tanıyamadımsa da, kadınlardan biri, ben o yana bakar bakmaz yerinden kalktı, gülümseyerek masama doğru yürüdü. Ahenkli bir yürüyüşü vardı. Benim duyduğum ama kendi içinden fıskıran gizli bir müziğin ahengine uyuyor gibiydi. Kırılmıyordu, hatta salınıyordu bile ama dedim ya, adımlarını kendisine özgü bir musikiye uygun atıyordu sanki. Uzun boylu, ince –hatta sıska– bir kadındı. Yürürken alacalı eteği uçuşuyordu. Bu

korunaklı bahçede, en ufak bir esintinin hissedilmediği öğle sonrası sıcağında, inanması zor ama açık sarı saçları da uçuşur gibiydi.

Bana uçarak yaklaştığı duyusuna kapıldım.

“Yanılmıyorum değil mi? Emin Hocam?” dedi karşıma dikildiğinde. Yerimden kalkar gibi yaptığımda ise, “Rica ederim, rica ederim, rahatsız olmayın,” diyerek gülümsemesini genişletti. Ben de rahatımı bozmadım, ama şaşkın ve biraz tedirgin bakarak onu tanıyamadığımı belirttim. “Ben... üniversitede sizin dersinizi almıştım... Adım Narin...”

Demek benden genç olduğunu düşünmekte haklıymışım. Bir kez daha yerimden kalkacakmış gibi yaparak karşımdaki sandalyeyi gösterdim. “Buyurmaz mısınız?”

İkiletmeden sandalyeyi çektiği gibi oturdu. Dirseğini masaya, yüzünü de avucuna dayayarak başını sola doğru eğdi. Omzuna zar zor ulaşan dalgalı sarı saçları, “masma- vi” tanımına tıpatıp uyan parıltılı gözleri vardı. Gülümsemesi kakhahaya dönüşmek üzereydi. “Tarihte okuyordum ama, nedense sizin bir dersiniz bize zorunluydu. Hatırlamazsınız tabii. Binlerce öğrenciden biriydim.” Nazikçe gülümsedim, “haliyle” anlamına geleceğini umduğum bir el hareketi yaptım. “Üstelik çok kötü bir öğrenciydim. En ön sırada oturdum ama, size tutkun olduğumdan... Yoksa yarısını anlamazdım anlattıklarınızın.”

Birden bir şeyler hatırlamaya başladım. En ön sıradaki göz alıcı bacaklar... Binlerce değilse bile yüzlerce güzel bacağa ders anlatmışlığım vardı; mesleğin ender hoşluklarından. Bu kız da onlardan biriydi, bacakları ötekilerden ayırt etmek imkânsız elbette, yüzü bile tanıdık gelmediğine göre...

“Dikkatinizi çekmek için olmadık sorular sorardım,” dediğinde ise üniversite hayatım boyunca ne kadar çok manasız soruya maruz kaldığımı hatırladım ister iste-

mez... Yani hiç istemedim... Dikkatimi çekmek için mi, anlattıklarından hiçbir şey anlamadıkları için mi, ciddi-yetimle dalga geçme ihtiyacını duyduklarından mı, nice saçma sapan soru soruldu bana. Ve ben nice soruyu güzel bacaklara bakarak cevapladım, nice konuyu güzel bacaklara bakarak anlattım. Tek tesellim, eve döndüğümde kendi kendime yaptığım, kimseye yansıtmaya gerek duymadığım matematiksel çalışmalarımı. Öğrencilerimden herhangi birine özel bir ilgi duyduğumu hatırlamıyorum. Herhangi birinin bana tutkun olup olmadığını fark etmekten çok uzaktım. Bu hanımın öğrenci olduğu yıllarda ben, herhalde, ilk karımla yeni evliydim. Oğlumuz doğmuş muydu? Yeniden, birkaç yıllığına, Amerika'ya gitmeden önceki döneme rastlıyor olmalı. Birden durduk yerde kafamda bir ışık yandı. Kızı değil de soruyu hatırladım.

“Aslında bir fizik sorusuydu sorduğunuz,” dedim. “Kafamı bayağ karıştırmıştı.”

“Buyrun işte, matematik hocasına fizik sorusu sormuşum. Aklımın kaç karış havada olduğunu açıkça göstermiyor mu?” Ve ellerini iki yana açarak, hayatıma pek çok renk katacak kahkahaların ilkinin savurdu karşımda.

Ve ben her şeyi, görüntüleriyle hatırladım. Kabarık sarı saçlar, çapkın mavi bakışlar, mevzun bacaklar kadar çıplak kollar, olur olmaz kıkırdamalar, ama hepsinden önemlisi, hepsini hatırlamama yol açan soru.

“Suyun özgül ağırlığı neden hiçbir şeye eşit değildir, diye sormuştunuz, hâlâ düşünürüm, boş vakitlerimde cevap ararım bu soruya.”

“Suyun özgül ağırlığı mı? Nasıl yani?” Derken birden ciddileşti, kaşlarını çattı, on beş saniye kadar düşündü. Yüzünü tekrar sol dirseğinin ucundaki avuca yasladı. “Doğru ya... neden?”

“Düşünmek gerek,” derken galiba biraz baygın baktım.

Usta edebiyatçı Pınar Kür, Emin Köklü maceralarına *Bir Cinayet Romanı* ve *Sonuncu Sonbahar*'dan sonra *Cinayet Fakültesi*yle devam ediyor.

Bir özel üniversitede okul yönetimi tarafından örtbas edilmeye çalışılan ve basına pek yansıtılmayan peş peşe şüpheli ölümler kimsenin pek de bulaşmak istemediği bir konu. Ama uzun zamandır çekildiği inzivanın tadını çıkaran emekli matematik profesörü Emin Köklü bir kez daha işin peşine düşmek zorunda kalıyor. Önce istemeye istemeye tabii, ama kaç kişi bir cinayeti çözmeye çağırısına direnebilir ki?

"(...) Hepsi, gelecekte bir sığınağımız olmadığı için... Gelecek sahiden yok mu? Her şey bitti mi? Bir vakitler mutluydum. En azından, mutsuz değildim ve mutsuz olmamayı mutluluk sanıyordum. Gün geldi tam tersini öğrendim. Bana hiç beklemediğim, hiç hayal etmediğim bir mutluluğu yaşatan kadın, ilk kez gerçek mutsuzluğu tattırdı bana. Tattırdı, evet. Mutsuzluğun da bir tadı var. Vardı galiba. Çok da iyi hatırlamıyorum. Gökyüzüne baktım. Buranın gökyüzü ne kadar kalabalık! Yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar. Binlerce... Samanyolu, Büyük Kepçe, Küçük Kepçe, hepsi parıl parıl orada. Onlar orada, ben buradayım. Ben buradayım. Ve gecenin geri kalanıyla ne yapacağımı bilemiyorum."

Kapak resmi: Ernst Ludwig Kirchner

canayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISSN: 178-975-07-2N94-4

9 789750 734946